

Arrest

**nr. 65 800 van 26 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en Svetlana DORDEVIC, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en Svetlana DORDEVIC, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 januari 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 18 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 1 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 30 maart 2011.

1.3. Op 13 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van J. K.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Tot 1999 woonde u met uw ouders D.(...) K.(...) (O.V. x) en R.(...) K.(...) (O.V. 6.753.736) en uw broer S.(...) in Pristina (Kosovo) tot jullie door Albanezen uit jullie huis verdreven werden. Jullie vluchtten naar Kragujevac (Servië), waar jullie zich als ontheemden lieten registreren. U woonde er bij uw ouders in een huurhuis, maar u huurde ook nog apart een kamer waar u met meisjes kon afspreken. In 2005 leerde u op een feest in Kragujevac de Servische S.(...) D.(...) (O.V. x) kennen en werden jullie een koppel. Jullie hielden aanvankelijk jullie relatie geheim. S.(...) raakte echter in 2010 zwanger. Sindsdien werd u door haar familieleden lastig gevallen op uw werk, bij u thuis en op straat en werd u fysiek aangepakt. U herkende in uw aanvallers de broer van S.(...) en ook neven van haar. U gaf dit niet aan bij de politie omdat uw partner dat liever niet had. Er werd ook in de huurwoning van uw ouders ingebroken en er werden goederen van uw vader gestolen. Jullie gaven dit wel bij de politie aan en beschuldigden de familie van S.(...) van de diefstallen, maar door een gebrek aan bewijs kon de politie niets doen. Op een dag betrapte uw vader de dieven op heterdaad en kwamen ze voor de rechtbank. Zo ontdekten jullie dat de daders inderdaad familieleden van S.(...) waren. Gezien S.(...)'s moeder niet wilde dat haar dochter van een moslim zwanger was, bracht ze haar dochter naar dokters om een abortus te laten uitvoeren. Daar was het echter te laat voor. S.(...) werd daarop twee maanden door haar ouders opgesloten. Uiteindelijk vluchtte ze weg en kwam ze bij jullie wonen. Vlak voor de geboorte van uw dochter stuurde haar familie een bokser naar jullie huis. Hij bedreigde jullie. Uit schrik voor die familie besloten jullie op 15 januari 2011 Servië te verlaten. Op 17 januari 2011 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 18 januari 2011 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw ontheemdenkaart, d.d. 16 juni 1999, een kopie van uw geboorteakte, uitgereikt in Nis op 18 april 2002 en de geboorteakte van uw dochter, uitgereikt in Kragujevac op 10 januari 2011.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw vader D.(...) K.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Zowel u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter S.(...) verklaarden behalve met de familie van uw schoondochter met niemand anders problemen te hebben gehad in Servië. Jullie hadden problemen met S.(...)'s familie omdat ze niet akkoord gingen met de relatie van hun dochter met uw zoon, omdat jullie Kosovaarse moslims zijn en S.(...)'s oom tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord (CGVS, p. 12-16; CGVS echtgenote, p. 5; CGVS zoon, p. 7-13; CGVS schoondochter, p. 5-8). U heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Vooreerst verklaarden jullie nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (CGVS, p.8, CGVS echtgenoot, p. 4; CGVS zoon, p. 5; CGVS schoondochter, p. 4). Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat jullie steeds nagelaten hebben de bedreigingen geuit door de familie van S.(...) aan te geven bij de politie. U deed dit niet omdat S.(...) niet wilde dat haar familieleden zouden worden aangegeven (CGVS, p. 15-16; CGVS zoon, p. 9, p. 12; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van uw problemen. Indien zij niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Dat uw uitleg waarom u de politie niet op de hoogte bracht van de door de familie van S.(...) geuite bedreigingen geenszins afdoende is, blijkt bovendien uit het feit dat de politie inzake eerdere problemen die jullie ondervonden wel degelijk efficiënt optrad. Toen u één van de dieven, i.e. de neef van S.(...), op heterdaad kon betrappen, hielp de politie u om aan de hand van foto's de juiste dader te identificeren. Door de acties van de politie werden de daders uiteindelijk opgepakt en veroordeeld, hetgeen overigens ook uit het door u neergelegde vonnis blijkt (CGVS, p. 9, p. 14-15).

Dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, blijkt ten slotte ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter

functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Er dient tot slot nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Bovendien zijn jullie problemen lokaal van aard. U had thuis problemen met de schoonfamilie van uw zoon J.(...) en J.(...) had ook problemen met hen op zijn werk. Uit niets blijkt dat u zich niet elders, i.e. in Servië of in Kosovo, zou kunnen vestigen om de problemen met die familie te vermijden. U gaf weliswaar aan dat u zich niet elders zou kunnen vestigen omdat uw schoondochters familie het er niet bij zou laten en ze jullie zeker zouden zoeken (CGVS, p. 16). Deze stelling heeft echter een fundamenteel hypothetisch karakter en kon u niet concretiseren.

Voorts gaf u aan niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma in Kosovo. U bent een Rom en de Albanen in Kosovo willen de Roma daar niet. U had schrik dat ze u zouden doodschieten of neersteken. De Albanen hadden jullie immers in 1999 uit jullie huis verdreven (CGVS, p. 2, p. 11-12; CGVS echtgenoot, p. 2; CGVS zoon, p. 2). Wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, kan er echter gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat dit het geval is, blijkt overigens eveneens uit uw verklaringen. U bevestigde immers dat uw oude moeder in Kosovo geen problemen heeft (CGVS, p. 17).

Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien tevens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms

incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Voorts verklaarde u dat het UNHCR u bij uw terugkeer in Kosovo in 2002 niet geholpen heeft. U wilde een schadevergoeding voor uw vernielde huis krijgen, maar de Albanees die u te woord stond stuurde u wandelen, omdat een etnische Albanees niets tegen een andere etnische Albanees zal ondernemen (CGVS, p. 4-5). Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde terugkeer naar Kosovo en uw beweerde contacten met het UNHCR aanbracht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze contacten op de helling zet. Bovendien is het hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van het UNHCR, nochtans de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties, u op etnische basis, zoals u beweerde, niet zou hebben geholpen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering dat u op etnische basis niet door het UNHCR geholpen werd fundamenteel. Hoe dan ook kan er vastgesteld worden dat u maar twee dagen in Kosovo verbleef en dat u nooit een nieuwe poging ondernomen heeft om bij het UNHCR uw verhaal te doen. Evenmin bent u bij andere instanties (zoals ondermeer het Kosovo Property Agency) te rade gegaan. Uw uitleg hiervoor, met name dat u schrik had in Kosovo en dat u al na twee dagen vertrok, is hiervoor geenszins afdoende gezien u zelf verklaarde toen in Kosovo geen problemen gekend te hebben (CGVS, p. 4-5). Bovendien blijkt uit niets dat u, bij een eventuele terugkeer naar Kosovo, geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanesen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat staan hier immers niet ter discussie. Evenmin wordt getwijfeld aan het

feit dat u in Pristina een eigendom had en dat u gezondheidsproblemen heeft. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog in 1999 fundamenteel gewijzigd is en dat jullie niet aannemelijk gemaakt hebben waarom jullie naar aanleiding van jullie problemen met S.(...)'s familie geen klacht konden indienen bij de hiervoor bevoegde instanties.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote R.(...) K.(...) (O.V. x), uw zoon J.(...) K.(...) (O.V. x) en uw schoondochter S.(...) D.(...) (O.V.

6.753.697) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw dochter staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van S. D.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Servische afkomstig uit Kragujevac en bent u Servisch staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner J.(...) K.(...) (O.V. x) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. Zo verklaarde u dat u uw huidige partner J.(...) in 2005 tijdens een jaarlijks feest leerde kennen. Jullie begonnen een relatie, die jullie aanvankelijk geheim hielden. In 2010 raakte u zwanger van hem en zo raakte jullie relatie uiteindelijk toch bekend. Uw familie was tegen de relatie en de zwangerschap omdat uw moeders broer in Kosovo door (Albanese) moslims vermoord was en uw partner ook moslim was. Uw ouders wilden hierom geen islamitisch kleinkind. Uw moeder sloot u op in huis en bracht u naar twee dokters om een abortus te laten uitvoeren, maar daarvoor was uw zwangerschap reeds te ver gevorderd. Uiteindelijk wist u te ontsnappen en ging u bij J.(...) en zijn familie wonen. Uw familie is jullie daar twee of drie keer komen bedreigen. Zo kwamen familieleden uw partner beledigen en kwam er een vriend van uw familie die dreigde jullie levend te verbranden als jullie Kragujevac niet verlieten. Uit respect voor uw ouders gaf u dit geen enkele keer bij de politie aan. Na de geboorte van uw dochter vertelde J.(...) dat hij door uw familie een paar keer was aangevallen en ook gewond raakte. Uit schrik voor de dreigementen besloten jullie uiteindelijk op 15 januari 2011 Servië te verlaten. Op 17 januari 2011 kwamen jullie aan in België, waar jullie op 18 januari 2011 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw geboorteakte neer, uitgereikt in Kragujevac op 7 december 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner J.(...) K.(...) en uw schoonvader D.(...) K.(...) (O.V. x). In het kader van hun asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner en uw schoonvader werd, voor wat Servië betreft, als volgt gemotiveerd:

“Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Zowel u, uw partner, uw zoon en uw schoondochter S.(...) verklaarden behalve met de familie van uw schoondochter met niemand anders problemen te hebben gehad in Servië. Jullie hadden problemen met S.(...)'s familie omdat ze niet akkoord gingen met de relatie van hun dochter met uw zoon, omdat jullie Kosovaarse moslims zijn en S.(...)'s oom tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord (CGVS, p. 12-16; CGVS echtgenote, p. 5; CGVS zoon, p. 7-13; CGVS schoondochter, p. 5-8). U heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor dergelijke interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Vooreerst verklaarden jullie nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten (CGVS, p.8, CGVS echtgenoot, p. 4; CGVS zoon, p. 5; CGVS schoondochter, p. 4). Daarnaast blijkt uit jullie verklaringen dat jullie steeds nagelaten hebben de bedreigingen geuit door de familie van S.(...) aan te

geven bij de politie. U deed dit niet omdat S.(...) niet wilde dat haar familieleden zouden worden aangegeven (CGVS, p. 15-16; CGVS zoon, p. 9, p. 12; CGVS schoondochter, p. 6-7). Dit is echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van uw problemen. Indien zij niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Dat uw uitleg waarom u de politie niet op de hoogte bracht van de door de familie van S.(...) geuite bedreigingen geenszins afdoende is, blijkt bovendien uit het feit dat de politie inzake eerdere problemen die jullie ondervonden wel degelijk efficiënt optrad. Toen u één van de dieven, i.e. de neef van S.(...), op heterdaad kon betrappen, hielp de politie u om aan de hand van foto's de juiste dader te identificeren. Door de acties van de politie werden de daders uiteindelijk opgepakt en veroordeeld, hetgeen overigens ook uit het door u neergelegde vonnis blijkt (CGVS, p. 9, p. 14-15).

Dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, blijkt ten slotte ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Er dient tot slot nog gewezen te worden op het feit dat internationale bescherming slechts kan ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Bovendien zijn jullie problemen lokaal van aard. U had thuis problemen met de schoonfamilie van uw zoon J.(...) en J.(...) had ook problemen met hen op zijn werk. Uit niets blijkt dat u zich niet elders, i.e. in Servië of in Kosovo, zou kunnen vestigen om de problemen met die familie te vermijden. U gaf weliswaar aan dat u zich niet elders zou kunnen vestigen omdat uw schoondochters familie het er niet bij zou laten en ze jullie zeker zouden zoeken (CGVS, p. 16). Deze stelling heeft echter een fundamenteel hypothetisch karakter en kon u niet concretiseren."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw schoonvader D.(...) K.(...) (O.V. x), uw schoonmoeder R.(...) K.(...) (O.V. x) en uw partner J.(...) K.(...)

(O.V. x) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhalen verzoekers hun vluchtmotieven, zijnde enerzijds de situatie van de Roma-zigeuners en anderzijds de problemen met de familie van verzoekster, wat volgens verzoekers een geval van bloedwraak betreft. Zij wijzen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar werd geoordeeld dat een familie als groep kan worden beschouwd zoals bepaald in de definitie van de vluchtelingenconventie en de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend aan een slachtoffer van bloedwraak. Zij benadrukken dat de vervolgingen vanwege verzoeksters familie dienen begrepen te worden in het licht van de discriminatie ten aanzien van de Roma-bevolking en van de moeilijkheden die ze hebben om hun rechten te laten naleven en bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen, discriminatie welke nog steeds bestaat ondanks een aantal verbeteringen vanwege de Servische autoriteiten. Ter staving van hun betoog citeren zij uit het informatie toegevoegd aan het administratief dossier en uit het *"2010 Country Reports on Human Rights Practices – Serbia"* van 8 april 2011 van het United States Department of State. Zij besluiten op basis van deze informatie dat hun verklaringen geloofwaardig zijn wanneer ze zeggen dat ze geen bescherming konden vragen aan de politie in het kader van de bloedwraak van verzoeksters familie aangezien de situatie in Servië nog niet op voldoende wijze is veranderd om een effectieve bescherming aan de Roma-bevolking te kunnen verzekeren.

Verzoeker vervolgt dat niet wordt betwist dat hij en zijn ouders Roma-zigeuners van Kosovaarse afkomst zijn. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, wijst verzoeker erop dat uit internationale bronnen echter blijkt dat de situatie van de minderheden, en meer bepaald van de Roma minderheid, niet erg veranderd is. Hij citeert opnieuw uit hoger aangehaald rapport van United States Department of State, alsook uit het UNHCR handboek, uit het *"Amnesty International Annual Report 2011 – Serbia"* van 13 mei 2011 en uit arrest nr. 19591 van 28 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers zijn van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun aanvraag niet met de nodige zorgvuldigheid heeft onderzocht en de bestreden beslissingen dan ook niet correct werden gemotiveerd daar geen rekening werd gehouden met hoger aangehaalde internationale rapporten. Zij benadrukken dat zij een plausibel en coherent relaas, zonder tegenstrijdigheden, naar voren hebben gebracht en menen dat ze moeten beschouwd worden als deel uitmakend van een sociale groep in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omdat zij omwille van hun etnische afkomst een bijzonder hoog risico lopen om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Kosovo of Servië en dit gelet op de systematische discriminatie ten aanzien van de Roma minderheid.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, poneren verzoekers dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van de situatie in Kosovo en Servië ten aanzien van de Roma minderheid.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, die van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, geen of onvoldoende beroep konden doen of zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten vermits zij verklaarden nooit enig probleem te hebben gehad met de Servische autoriteiten, zij steeds hebben nagelaten de bedreigingen geuit door de familie van verzoekster aan te geven bij de politie omdat zij dit niet wilde, de politie inzake eerdere problemen die verzoekers familie ondervond wel degelijk efficiënt optrad en door de acties van de politie de dieven uiteindelijk werden opgepakt en veroordeeld zoals ook blijkt uit het door verzoekers vader neergelegde vonnis en ten slotte ook uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de politie in Servië op afdoende wijze actie onderneemt, (ii) hun problemen lokaal van aard zijn en uit niets blijkt dat zij zich niet elders in Servië of Kosovo zouden kunnen vestigen om de problemen met de familie van verzoekster te vermijden. Ten aanzien van verzoeker wordt hieraan toegevoegd dat (i) wat de algemene situatie van de Roma in Kosovo betreft, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, de veiligheidssituatie er over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken was en de drie groepen zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken, wat overigens eveneens

blijkt uit de verklaringen van verzoekers vader aangezien hij bevestigde dat zijn oude moeder in Kosovo geen problemen heeft; uit dezelfde informatie bovendien blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend kan worden beoordeeld, dat ook Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie, dat de KP en Eulex voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen en dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld zodat dient te worden besloten dat er anno 2011 niet meer kan gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (ii) verzoekers vader geen enkel begin van bewijs van zijn beweerd terugkeer naar Kosovo en zijn beweerd contacten met UNHCR aanbracht, hetgeen de geloofwaardigheid van deze contacten op de helling zet, het bovendien hoogst bevreemdend en bijzonder onwaarschijnlijk is dat een medewerker – zelfs al zou het een etnische Albanees geweest zijn – van UNHCR hem op etnische basis niet zou hebben geholpen bij het bekomen van een schadevergoeding voor zijn vernielde huis, hij hoe dan ook maar twee dagen in Kosovo verbleef en nooit een nieuwe poging heeft ondernomen om bij UNHCR zijn verhaal te doen, hij evenmin bij andere instanties (zoals onder meer het Kosovo Property Agency) te rade is gegaan en bovendien uit niets blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen woning zou kunnen huren of kopen en/of alsnog naar het Kosovo Property Agency zou kunnen gaan, temeer uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, (iii) ook UNHCR, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en (iv) de door hen neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog in 1999 fundamenteel gewijzigd is en dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt waarom zij naar aanleiding van de problemen met de familie van verzoekster geen klacht konden indienen bij de hiervoor bevoegde instanties, zoals wordt toegelicht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat verzoeker beschikt over de Kosovaarse nationaliteit en verzoekster beschikt over de Servische nationaliteit (administratief dossier verzoeker, stuk 4, p. 2 en administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 2). Dienvolgens dient hun vraag om internationale bescherming te worden beoordeeld ten opzichte van Kosovo respectievelijk Servië.

2.6.1. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun

aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.6.2. Verzoekers maakten noch tijdens hun horen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch in onderhavig verzoekschrift gewag van dergelijke daden van vervolging.

Immers, wat hun rechtstreekse vluchtaanleiding uit Servië – verzoeksters land van herkomst – betreft, namelijk problemen met de familie van verzoekster omdat zij niet akkoord gingen met de relatie van verzoekers omdat verzoeker en zijn familie Kosovaarse moslims zijn en de oom van verzoekster tijdens de oorlog in Kosovo door Albanese moslims werd vermoord, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat dit problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen of zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Immers, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen, blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij nooit enig probleem hebben gekend met de Servische autoriteiten, dat zij steeds hebben nagelaten de bedreigingen geuit door verzoeksters familie aan te geven bij de politie omdat zij dit niet wilde, wat geen afdoende verantwoording is voor hun nalaten, en dat de politie inzake de eerdere problemen die de familie van verzoeker ondervond wel degelijk efficiënt optrad en dat door de acties van de politie de dieven die verzoekers vader op heterdaad kon betrappen, waaronder de neef van verzoekster, werden opgepakt en veroordeeld (gehoor CGVS verzoeker, p. 9-11), vaststellingen die overigens in voorliggend verzoekschrift op zich niet worden betwist. Verzoekers beperken zich in hoofdzaak tot het herhalen van hun relaas, wat niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, en de bewering dat zij voor de problemen met verzoeksters familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Servische autoriteiten, bewering welke gelet op wat voorafgaat haaks staat op de verklaringen die zij in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd. In acht genomen wat voorafgaat, is de verwijzing naar en de citaten uit rapporten waaruit moet blijken dat Roma in Servië nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie en zij moeilijkheden hebben om hun rechten te laten naleven en bescherming van de autoriteiten te kunnen krijgen, dan ook niet dienstig. Verzoekers kunnen immers niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten, zonder deze te betrekken op hun persoonlijke situatie. Verzoeksters etnische afkomst is volgens haar verklaringen overigens niet Rom maar wel Servisch (vragenlijst CGVS, p. 1 en gehoor CGVS, p. 2).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekers op generlei wijze blijkt dat de problemen die zij in Servië ondervonden met verzoeksters familie een geval van bloedwraak betreft, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift. De Raad benadrukt te dezen dat bloedwraak inhoudt dat leden van een familie/clan leden van een andere familie/clan naar het leven staan, door het stellen van daden van wraak overeenkomstig een klassieke, historische code (wet) van eer en gedrag, zoals ook blijkt uit de aan de verweernota van 13 juli 2011 gevoegde bijlage, wat in casu niet het geval is. Daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, is de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend aan een slachtoffer van bloedwraak, dan ook niet relevant. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen ten aanzien van Servië, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

2.7. Wat betreft verzoeker, blijkt uit diens verklaringen dat hij en zijn familie in 1999 Kosovo ontvluchtten nadat zij door Albanezen werden gedwongen om hun woning te verlaten. Hij stelt thans nog steeds niet te kunnen terugkeren omwille van de algemene situatie voor Roma en hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er anno 2011 niet meer kan gesproken worden van veralgemeend etnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Volgens verzoeker is de situatie van de minderheden, en meer bepaald van de Roma minderheid, niet erg veranderd. Waar hij ter staving van zijn betoog opnieuw verwijst naar hoger aangehaald rapport van

United States Department of State, dat betrekking heeft op Servië, kan niet worden ingezien op welke wijze hij hiermee een vrees ten aanzien van Kosovo meent te kunnen aantonen. Ook aan de hand van een citaat uit een rapport van Amnesty International – waaruit blijkt dat zowel in Servië als in Kosovo nog steeds sprake is van discriminatie ten aanzien van de Roma minderheid – en een citaat uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, toont hij geenszins aan dat de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn en slaagt hij er evenmin in om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de algemene (veiligheids)situatie voor Roma in Kosovo en aangaande de beschermingsmogelijkheden ten aanzien van Roma in Kosovo te ontcrachten. Vooreerst herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en elke asielvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen wordt onderzocht. Voorts stelt de Raad vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en de algemene situatie evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo en dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR, die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Pristina en de Raad leest in de "Subject Related Briefing – Kosovo *"Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeenten Prishtinë/Pristina en Graçanicë/Graçanica"* van 23 augustus 2010 met betrekking tot Roma: *"De veiligheidssituatie van de Ashkali en de enkele Roma in Prishtinë/Pristina is bevredigend. De voorbije vijf jaar zijn er geen ernstige interetnische incidenten geweest. De Ashkali en de enkele Roma die in Prishtinë/Pristina wonen, beschikken over volledige bewegingsvrijheid, zowel in de stad als naar de buurgemeenten. De Ashkali en de enkele Roma in Prishtinë/Pristina zijn volledig geïntegreerd in de gemeenschap."* (p. 18).

Daar waar het door verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat

overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich niet opnieuw in Kosovo zou kunnen vestigen.

2.8. De door verzoekers bijgebrachte documenten, met name hun geboorteakten, de geboorteakte van hun dochter en verzoekers ontheemdenkaart, vermogen niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. Zij tonen immers slechts verzoekers hun identiteit aan, welke niet wordt betwist, doch vormen niet het minste bewijs van de door hen beweerde vrees voor vervolging.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hun opmerking als zouden zij behoren tot een sociale groep is dan ook niet dienend. Immers, het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet vooreerst een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het desgevallend behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.10. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het louter poneren dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, respectievelijk Kosovo en Servië, een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, is niet afdoende. Mede gelet op het voorgaande, oordeelt de Raad dat uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is niet kan worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar hun land van herkomst – Kosovo dan wel Servië – noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo of Servië van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS